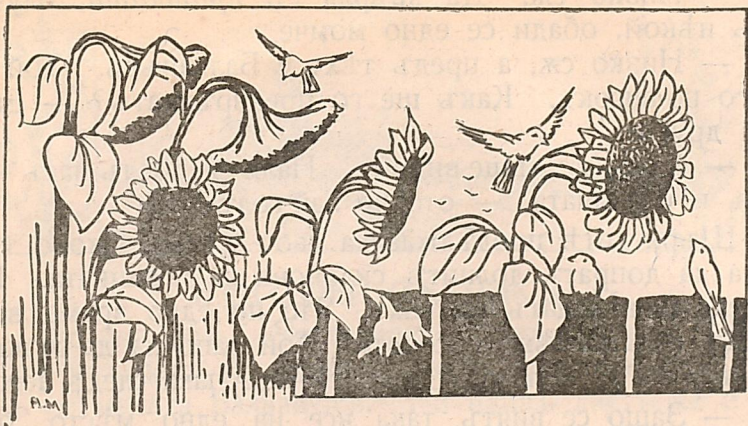

СЛЪНЧОГЛЕДИ

Слънчогледитѣ засмѣни,
Що цвѣтѣха цѣло лѣто,
Край стобора наредени
Съ едри цвѣтове отъ злато,

Свиха се и почернѣха —
Прецвѣтѣха, горкичитѣ;
Колко много погрознѣха,
Изкълваха ги птичкитѣ.

Като старци ослѣпѣли,
Грохнали тамъ отъ умора,
Низко, низко се навели,
Клюмнали върху стѣбора.

И есенникътъ повѣй ли —
Шепне имъ: ще загините...
А до тѣхъ сж се засмѣли,
Разцвѣтѣли, гергинитѣ.

Ст. Цанкова — Стоянова.